

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2017/18, 30. julij 2018, številka 6, letnik VII

Obisk dežele vzhajajočega sonca

Končni izlet devetošolcev

Zadnja pika osnovnošolskega izobraževanja

Teden v znamenju razburljivih dogodivščin

Morske vragolije šestošolcev

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju Turizmu pomaga
lastna glava

Uspešni mladi raziskovalci Slovenije

Projekt s svojo prisotnostjo počastil tudi Borut Pahor

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2017/18, 30. julij 2018, številka 6, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Rina Medjić, Svit Nemeč, Jure Maček, Doroteja Berložnik, Neža Kovač, Ana Šmerc, Jožica Terbovc, Nika Zupanc, Lara Pavčnik, Maruša Maček, Karin Vodišek, Ambrož Rezec, Ana Grbić, Hana Obrez, Katarina Maček, Anja Jager, Tjaša Gorišek, Nadja Janež, Neli Kajtna, Nik Vrečko, Mineja Verk

Naslovnica: Darja Polšak

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

POTOPIS

Obisk dežele vzhajajočega sonca

Japonska je otoška država. Leži v Tihem oceanu, in sicer vzhodno od azijske celine. Velika je približno 377,972 km², otočje sestavlja približno sedem tisoč otokov. Štirje večji otoki so Kjušu, Šikoku, Hokaido in Honšu, ki je največji. Glavno mesto je Tokio, uradni jezik je japonščina.

Približno 73 odstotkov Japonske je gozdnate, gorate in neprimerne za kmetijstvo, industrijo ali poselitev. A kljub temu tam prebiva približno 126.672.000 prebivalcev, zato Japonska spada med najgosteje naseljene države na svetu. Denarna valuta so jeni (¥). Na otočju je 108 aktivnih ognjenikov in ko ti delujejo, povzročijo zelo veliko škodo. Podnebje je podobno slovenskemu, saj so povprečne temperature pozimi približno 5°C in poleti 25°C.

Japonska slovi po tehnološki razvitosti in visoko izobraženi delovni sili. Njeno gospodarstvo je tretje največje na svetu, pri čemer je četrta največja izvoznica in uvoznica. V industriji proizvajajo predvsem visokotehnološka vozila, elektroniko, orodje, jeklo, ladje, kemikalije, tekstil in predelujejo hrano. Ker je zelo malo Japonske primerne za kmetijstvo, je najbolj praktičen sistem teras. Največ pridelajo riža. Japonska je v celoti obdana z morjem, zato ima razvit tudi ribolov.

Japonski ulov predstavlja 15 odstotkov vsega svetovnega ulova.

Med letošnjimi prvomajskimi počitnicami je Japonsko obiskal naš ravnatelj Marko Sajko. Tja se je odpravil z družino – z ženo in s sinom. Na Japonsko so odšli z letalom. Potovali so približno 24 ur. Potovanje je bilo naravnano predvsem turistično. Potovali so bolj po notranosti Japonske. Ogledali so si Tokio, Kyoto in Hirošimo. S potovanjem je bil zadovoljen, saj je vsako potovanje nekaj posebnega, zanimivega in z vsakim človek pridobi nove izkušnje ter spozna tamkajšnje ljudi, kulturo, hrano ...

Japonsko je opisal kot precej drugačno, bolj razvito državo v primerjavi z drugimi azijskimi državami. A še vedno ostaja zvest Sloveniji in je ne bi nikoli zamenjal z Japonsko. Od kraja do kraja so se prevažali z vlakom, saj so izbrali hitri vlak. Ime vlaka je popolnoma upravičeno, saj je njegova povprečna hitrost približno 250km/h.

Japonci so mu bili všeč, saj so prijazni, vedno pripravljeni pomagati, pri čemer so zelo organizirani, delavni (delajo večino dneva in imajo bolj malo prostega časa, tudi otroci so dolgo v šolah), disciplinirani in redoljubni, saj imajo stvari zelo urejene – včasih je ta red celo pretiran. Od Slovencev se razlikujejo po vljudnosti. Nikoli se ne prerivajo, povsod imajo vrste. Takšne urejenosti v Sloveniji ni. Večina ljudi tam zna govoriti tudi angleško, zato s sporazumevanjem niso imeli težav. Na splošno se japonščina močno razlikuje od našega jezika in je praktično nemogoče sploh kaj razumeti.

Šolarji imajo uniforme in se učijo v zelo urejenih šolah, obdanih tudi z ograjo. Japonci so po učnem uspehu na svetovni lestvici dokaj visoko, kar pomeni, da je izobraževalni sistem uspešen. Imajo pa težave z zahtevnostjo, zato se neuspešni učenci velikokrat počutijo kot poraženci, kar velikokrat na žalost privede tudi do samomorov.

Japonska je po gospodarstvu tretja na svetovni lestvici, življenjski standard je tam kar visok. Po ravnateljevem mnenju je precej podoben našemu. Japonci so zelo ekološko ozaveščeni. Japonska je zelena država in na trenutke glede tega spominja tudi na Slovenijo. Na tleh ni odpadkov, nihče ne odvrže smeti v naravi, saj je kazen za to kar visoka. V mestih ni košev za smeti, kar posameznik prinese iz stanovanja ali od doma, tudi odnese nazaj s sabo. Zato je vedno pametno imeti v nahrbtniku ali torbi posebno vrečko, namenjeno smetem.

Glede onesnaženosti zraka pa ni vse tako lepo, saj so Japonci precej odvisni od jedrskih elektrarn, ki povzročajo sevanje. Na Japonskem je močno razvita tehnologija. Na tem področju je zaposlenih večina Japoncev. Veliko je tudi javnih del. V šolstvu, zdravstvu, prometu, trgovini ... je zaposlenih veliko ljudi. Brezposelnost naj bi bila nizka. Imajo pa težave zaradi staranja

prebivalstva. Čez nekaj let naj bi število prebivalstva močno padlo, kar bo pomenilo tudi manj delovne sile.

Promet imajo, kot je značilno za Japonsko, zelo urejen. Tam se je počutil zelo varnega, saj je Japonska dokaj zaprta država. Tudi v preteklosti vanjo niso spustili vsakogar. Tudi zdaj je prebivalstvo večinoma japonsko, le približno 1,5 odstotka predstavljajo drugi. Večinoma plačujejo s karticami, zato ni strahu, da bi posamezniku ukradli denar.

Japonci so tudi sicer zelo lepo vzgojeni. So zelo tradicionalen narod. Ob koncu tedna so v budističnih templjih množično obiskane kulturne prireditve. Radi obiskujejo svetišča, se oblačijo v tradicionalna oblačila (kimono), 3. maja praznujejo cesarjev rojstni dan, ki ga imajo za državni praznik.

Po mestu se je v času ravnateljevega obiska z družino vila povorka, v kateri so bili tradicionalno oblečeni ljudje. Spremljala jih je glasna glasba, na primer ropotanje bobnov. S sabo so vozili nekakšen premični tempelj. Na splošno imajo javne stavbe zelo lepo urejene in so pravi esteti. V vsaki stvari so podrobnosti, ki poživijo celotno stvar.

Za nas neobičajna stvar je kamniti vrt. Na površini v velikosti rokometnega igrišča je razporejen pesek, na katerem je postavljenih nekaj kamnov. Japonci sedejo zraven in občudujejo kamnito lepoto. Tudi drugi vrtovi so zelo lepo urejeni in vzamejo dih.

Gradovi so po ravnateljevih besedah fenomenalni. Zgrajeni so iz lesa in hitro gorljivi, zato je malo nerazumljivo, kako so se z njimi nekoč lahko zavarovali. Svetišča so prav tako čudovita in dodelana.

Ker imajo bolj malo prostega časa, se večinoma družijo samo s sodelavci, imajo pa na nek način

diskoteke, kamor lahko zahajajo. Posebej priljubljena dejavnost je pri njih oblačenje v animirane junake (na primer Pokemoni ...). Oblečejo se v drugo osebnost in se pretvarjajo, da so nekdo drug. Obstajajo prav posebne trgovine, posvečene točno določenim junakom. Ulični glasbeniki tam niso najbolj pogosti. So pa videli pred živalskim vrtom tri skupine ljudi. Nekateri so politično nagovarjali ljudi, drugi versko, tretji so obiskovalce zabavali z glasbo.

Njihova hrana je zelo specifična in ni za vsak okus. Ravnatelj ni ravno ljubitelj njihove hrane, zato kulinarčno ni ravno užival. Ker je Japonska otoška država in imajo okoli kopnega morje, se seveda tudi prehranjujejo predvsem z morskoro hrano – od alg do rib in predvsem surove stvari. Zanimivo je, da imajo v restavracijah plastične modele hrane, zato si je mogoče pred jedjo vse ogledati.

Glede bivanjskih navad so Japonci zelo skromni. Vse je zelo »zminimalizirano«, a vseeno tehnološko na višku. Japonci za razliko od Kitajcev ne zidajo tako veliko stolpnic, temveč ostajajo bolj pri nizkih hišah. Imajo pa bolj malo prostora in vse skupaj deluje zelo natlačeno. Na

obrobju mest je mogoče opaziti tudi veliko njiv, riževih polj in kmetij.

Japonci so zelo spoštljivi in prijazni do tujcev. Za razliko od nekoč je Japonska veliko bolj odprta država in zna dobro poskrbeti za turiste. Zanje je zelo lepo poskrbljeno in urejeno. Cene niso tako visoke kot v drugih državah, kar je kar malo presenetljivo. Zato bi Japonsko lahko opredelili kot uspešno in močno na turističnem področju. Tudi drug do drugega so Japonci zelo spoštljivi in nihče noče nikomur nič žalega.

Časovna razlika med Slovenijo in Japonsko je devet ur, ampak se na to kar človek hitro navadi. Seveda so ta potovanja zelo utrujajoča in ko so prišli domov, so potrebovali nekaj časa, da so se spet navadili na naš časovni pas. Temperature so zelo podobne našim, zato s tem niso imeli težav. Ker se na potovanju pogosto pojavijo zanimive dogodivščine, je bil ravnatelj pripravljen eno deliti tudi z nami. Ko so se odpravili z ladjico na nek otok, je zraven njih sedela gospa iz Beograda. Razburjala se je, da nikamor ni mogoče odvreči smeti. Niti žvečilke, saj ni nikjer koša za smeti, razen na železniških postajah. Tako se je končalo zanimivo potovanje, s katerim so spet spoznali veliko novega in predvsem uživa.

Rina Medjić

Foto: Arhiv Marka Sajka

FOTOREPORTAŽA

Dežela prijaznih ljudi

Foto: Arhiv Marka Sajka

MŠ LAŠKO

Končni izlet »norih« devetošolcev

Končno je prišel naš končni izlet, po dolgih devetih letih smo ga vsi navdušeno čakali. Na pot smo se podali iz našega domačega kraja, Laškega. Naša prva postojanka je bila Radovljica, kjer smo na že tako poln avtobus sprejeli vodiča Boštjana. Do Radovljice smo po avtocesti potovali približno dve uri. Peljali smo se skozi Celje in pot po avtocesti nadaljevali mimo Ljubljane. Že ob tako zgodnji uri, na pot smo namreč odrinili ob šestih zjutraj, je bilo na avtobusu izjemno živahno. Lahko si predstavljate, kako se je nadaljevalo, ko smo se vsi dodobra zbudili.

Boštjanova naloga je bila, da nas je na izletu vodil od enega kraja do drugega. Najprej nam je predstavil načrt dneva. Najprej paintball v okolici Radovljice, nato pustolovski park v Avstriji, zatem kosilo v Radovljici in ob koncu dneva še norenje v diskoteki na Bledu. Največ navdušenja je seveda požela diskoteka. Tako smo se odpeljali na obrobje Radovljice, kjer so nas inštruktorji za streljanje z barvo že pričakovali. Preden smo prišli do inštruktorjev, smo se morali sprehoditi skozi gozd do poligona. To se morda ne sliši posebej zanimivo, a je bilo. Pot ni bila dolga, a vendar smo svoj zagnan tempo kmalu upočasnili. Prejšnji dan je namreč deževalo in tako smo se morali izogibati lužam in blatu. Nekaterim je to uspelo, drugim malo manj.

Končno smo se prebili do poligona za paintball. Tam smo najprej spoznali inštruktorje, nato je bil čas, da pokažemo svoje strelske sposobnosti. Na izletu sta bila dva oddelka devetega razreda, zato smo tekmovali drug proti drugemu. Dekleta proti dekletom, fantje proti fantom. Ker so fantje v našem razredu kavalirji, so dali prednost dekletom. Če vprašate mene, jih je bilo strah, a kaj hočemo. Hitro smo se oblekle v kombinezone v vojaških odtenkih in poslušale razlago, kako se strelja. Ko smo se naposlušale navodil, so nas odpeljali na poligon in nam dali puške. Moram priznati, da je bila puška malo težja, kot je izgledala, a to smo še nekako preživele. Največji problem je bilo število krogel. Vsaka jih je dobila le petdeset, zato smo bile prisljene z njimi precej varčevati. A nekatere, med njimi sem tudi jaz, nismo najbolj varčne.

Kmalu smo zaslišale pisk, ki je pomenil, da se je igra začela. Hitro smo se poskrile in poskušale skozi neudobno masko videti, kje se skrivajo dekleta iz 9.a-razreda. Po nekaj minutah se je maska začela rositi, zato smo streljale na slepo. Na poligonu so bile postavljene lesene pregrade,

ki so nas poleg dreves varovale pred izstrelki nasprotne ekipe. Ker je bil teren grozno blaten, nam je drselo in posledično je katera tudi padla. Mene je malo zaneslo, zato sem se z glavo naprej zaletela v leseno pregrado. Še dobro, da smo imeli čelade.

Igra je še nekaj časa trajala, nato je inštruktor zapiskal za konec. Meni je takrat zmanjkalo krogel oziroma nabojev, zato sem igro skupaj še z nekaterimi končala, nekaj deklet pa se je še naprej pogumno borilo. Fantje so nas oklicali za partizanke, čeprav se mi zdi, da so partizani tu in tam tudi kaj zadeli za razliko od nas. Po približno uri so vsa dekleta odložila orožje, na vrsto so prišli fantje. Pri njih je stvar izgledala malo drugače. Na poligonu smo imeli možnost dokupa krogel in fantje so to seveda izkoristili. Tako je njihova igra trajala približno dve uri. A njihova igra se je razlikovala še po nečem. Ko smo bila na poligonu dekleta, je bilo mogoče žvižganje krogel slišati vsakih deset sekund, medtem ko pri fantih rafali krogel kar niso potihnili.

Ko so se fantje po dveh urah končno naveličali biti tarče, smo se z avtobusom odpravili do naslednje postaje. To je bil pustolovski park v soteski Čepa. Glede na to, da je ta park v Avstriji, ima tudi avstrijsko ime, in sicer

Tscheppaschlucht. Da, tudi nam so se lomili jeziki. Kakorkoli, ker je park v Avstriji, smo morali prečkati mejo. Vso pot je na avtobusu odmevala glasba, a ko smo prišli do meje, je potihnila. Delno zaradi opozoril vodiča, naj se obnašamo lepo, in delno zaradi radovednosti, ki je prevzela naše fante, ki so vrteli glasbo. Potem ko smo pol ure čakali v koloni na mejnem prehodu, smo mejo prečkali brez dodatnih zapletov. Takoj ko smo se od meje oddaljili nekaj sto metrov, je glasba spet začela igrati. Najbrž so se fantje pripravljali na diskoteko.

Končno smo prispeli v pustolovski park, kjer smo takoj dobili pasove s karabini. Park je blizu meje s Slovenijo, zato pot tja ni bila izjemno dolga. Razprostira se na velikem območju v gozdu, kjer so napeljene jeklenice, ki poskrbijo za zabavo cele družine. Najprej nas je kot popolne amaterje čakal šolski poligon, ki smo ga morali prečkati kot pogoj za prosto plezanje po parku. Nekaj posameznikov je imelo popravni izpit, a na koncu so vsi uspeli končati to petmetrsko progo. Tako se je naše plezanje začelo. Ko smo preplezali dve progi, nas je čakal vrhunec adrenalinskega parka. To sta bili tristo metrov dolgi jeklenici, dvignjeni kar 42 metrov visoko. Peljali sta z enega hriba na drugega. Prvi se je na drug hrib odpeljal inštruktor, ki se je rahlo do pretežno postavljaj pred nami. Z obema rokama se je namreč spustil s karabinov in visel z glavo navzdol. Mi česa takšnega nismo poskušali, saj ni bilo dovoljeno.

Po jeklenici smo se peljali vsi, celo učiteljica, nato smo še malo plezali po parku. Kmalu smo se tudi tega naveličali, saj so nas bolele roke. Izmučeni smo odšli nazaj do avtobusa in se napotili proti Radovljici. Pot tokrat ni minila brez zapletov. Park je ležal na manjši vzpetini, tja pa je vodila pot, polna ovinkov. Tako smo pri spustu s tega hriba z avtobusom nasedli. Da, nasedli smo. Nekaj časa smo se poskušali rešiti sami, a smo morali počakati, da je nek naš prijazen sonarodnjak ustavil in vozniku avtobusa pokazal, kako in kam mora obrniti volan, da se bomo rešili. Končno nam je uspelo in naš voznik si je prislužil aplavz. Prijaznemu rešitelju smo v zahvalo navdušeno pomahali.

Po tem pripetljaju smo brez težav prečkali mejo in se odpeljali v Radovljico. Tam je na nas čakalo pozno kosilo, ki smo si ga več kot zaslužili. Jedli smo dunajski zrezek in ocvrt krompirček, za sladico smo dobili sladoled. Z napolnjenimi trebuščki in polni energije smo potovanje nadaljevali proti Bledu. Na poti tja so naši fantje na avtobusu pokazali ves svoj pevski talent, čeprav bi ga morda lahko še malo skrivali. Vso pot do Bleda, ki je na našo žalost trajala približno uro, so peli eno samo kitico pesmi in ves čas ponavljali isto. Celo Boštjan, naš vodič, se jim je enkrat pridružil in si tako prislužil navdušen aplavz.

Ko smo prispeli do Bleda, je prepevanje počasi potihnilo. Na Bledu smo imeli uro časa za razgledovanje. Ta čas smo večinoma zapravili za sedenje ob jezeru. Našli smo tudi laboda, ki so se ga nekateri tudi bali. Moja sošolka ga je označila za grozno in nevarno zver, saj je imela z njegovo vrsto že prej nekaj nesporazumov. Nekaj minut do osmih smo se spet vsi zbrali in se napotili proti diskoteki. Vsak je dobil kupon, ki mu je omogočal vstop in pijačo, brezalkoholno, seveda. Diskoteka je bila pod zemljo, do nje je vodilo zavito stopnišče.

V diskoteki je bilo vzdušje najprej bolj umirjeno, a kmalu smo se razživeli. Vsi smo se drenjali na plesišču in počasi nam je postalo vroče. Takrat je nekdo na plesišče privlekel plastenko z vodo in začelo se je polivanje. Nekaterim je bilo to všeč, spet drugim ne, zato ni prav dolgo trajalo. Plesali smo dve uri in tako so učitelji mislili, da smo pokurili vso energijo, čeprav ni bilo tako. Kljub divjemu plesanju v klubu smo na avtobusu še vedno poslušali boleče zavijanje fantov.

Na poti v Laško je marsikdo zaspal. Preživeli smo dolg dan, poln dogodivščin, ki ga še dolgo ne bomo pozabili. Ko smo v Laškem izstopili iz avtobusa, smo se komaj odvrlekli do avtomobilov, v katerih so čakali naši starši, popolnoma vzhičeni, da so nas lahko prišli iskat tako pozno. Ura je ob našem prihodu namreč odbila polnoč in verjamem, da se je marsikdo po prihodu domov zgrudil v posteljo in še dolgo spal.

Doroteja Berložnik
Foto: Rina Medjić

PŠ DEBRO

Končni izlet devetega razreda

V petek, 1. junija, smo se učenci 9.a-razreda iz Debra odpravili na končni izlet. Z nami sta šli tudi naša razredničarka Tina Košak in učiteljica Darja Polšak. Zjutraj smo se zbrali pred šolo in počakali na avtobus. Udobno smo se namestili, a namesto da na pot krenili ob 8. uri, smo odšli šele ob 8.30, ker smo izgubili potni nalog in smo morali počakati, da jih je učiteljica prinesla iz Laškega.

Na avtobusu smo večino časa peli in se imeli res super. Najprej smo prišli v Ljubljano. Komaj smo čakali, da se bomo šli streljat, saj smo šli na paintball. Oblekli smo se v pajace, da si z barvami ne bi umazali oblečil. Nadeli smo si tudi zaščitni brezrokavnik in zaščitna očala. To je bilo obvezno, saj ko te zadene žogica z barvo, tudi malo zaboli. Zato so se nekateri s paintballa vrnili z modricami. Dekleta smo pri streljanju obupala veliko hitreje kot fantje, ki so si kupili še dodatne naboje. Bili smo razdeljeni na dve skupini in morali smo se skrivati po poligonu. Paintball je bil nekaterim bolj všeč, drugim manj. A vsi smo se strinjali, da je v tistih oblekah pekleno vroče, in smo si močno oddahnili, ko smo se slekli.

Pot smo nadaljevali v našo severno sosedo – Avstrijo. Prispeli smo v adrenalinski park v Čepi. Najprej so nas zavezali v plezalne pasove. Nato nam je vodič razložil, kako moramo varovati sebe in kako bomo najbolj varni. Potem smo plezali po raznih progah in poligonih visoko nad tlemi. Za tiste, ki imajo težave s strahom pred višino, to ni bilo najbolje. A je bilo zabavno, saj se moraš na trenutke sam znajti, kako boš prišel čez oviro. Mislim, da nam je to super uspevalo. Pri nekaterih ovirah te zagrabi tudi strah, vendar se hitro spomniš, da ne moreš nikamor pasti, saj si ves čas privezan. Vsekakor se spleča premagati ta strah in

ko prideš do konca poligona, lahko čutiš zmagoslavje, ko vidiš, skozi kaj vse si šel. To bi lahko primerjali z življenjem, v katerem se tudi spopadamo z različnimi ovirami in premagujemo strahove. Vrhunec adrenalinskega parka je največji zipline v Avstriji. Ta je bil všeč čisto vsem in nekateri so se peljali večkrat. Dolg je približno tristo metrov in dvignjen 42 metrov od tal. Ko se spuščaš, lahko pod sabo opazuješ sotesko Čepa, kar je res eden najlepših pogledov. V trenutku, ko se spuščaš, lahko samo opazuješ naravo pod sabo in se čisto sprostiš, na strah pa čisto pozabiš. Ta spust bo verjetno vsem ostal še dolgo v spominu.

Od vsega streljanja in plezanja smo bili že pošteno lačni. Avtobus nas je pripeljal v Radovljico. Tam smo odšli na kosilo v picerijo Matiček. Jedli smo dunajske zrezke, ocvrt krompir in solato. Za sladico smo dobili sladoled. Ko smo se najedli, smo imeli še nekaj časa za klepet izven restavracije. Nato smo se siti odpravili na Bled, kjer smo naredili nekaj fotografij in hitro odšli v disko, ki smo ga vsi že težko pričakovali. V disku je bilo prav noro. Vsem je bil ta del končnega izleta najbolj všeč. Kar naprej smo plesali, skakali, peli in se zabavali. Ker je bilo zelo vroče, smo se hoteli osvežiti z vodo, kar morda ni bila najboljša ideja, saj so bila tla čisto mokra. Ti dve uri v disku sta minili veliko prehitro in na žalost smo morali domov.

Vožnja domov ni bila več tako vesela, ker smo bili vsi zelo utrujeni. Obujali smo spomine na preživet dan, poslušali glasbo in se imeli res fino. Domov smo prišli okoli polnoči in vsi smo komaj čakali, da se zavalimo v topel objem postelje. To je bil res najboljši izlet in imeli smo se super. Te občutke je prav težko opisati in vsi bi izlet še enkrat ponovili, če bi le lahko.

Rina Medjić

PŠ ŠENTRUPERT

Zaključna ekskurzija

V četrtek, 7. junija, smo se učenci in učiteljice odpravili na zaključni izlet. Odpeljali smo se do Šempetra, kjer smo obiskali Planinsko društvo K2. V idiličnem naravnem okolju smo preživeli izredno avanturističen, poučen in zelo zanimiv dan.

Po uvodnem pozdravu članov društva in navodilih so se učenci razdelili v štiri skupine, v katerih so izmenično sodelovali v različnih delavnicah. Delavnice, ki so nam jih pripravili, so bile mini adventure race, mini plezalni tečaj, plezanje na zabožčke, prisluhnili smo tudi pripovedim izkušenega alpinista Matica Jošta.

Učenci so z velikim zanimanjem in vnemo sodelovali na vseh omenjenih postajah. V veliko

veselje jih je bilo opazovati, kako uživajo v vsaki nalogi, kako se trudijo, da jih opravijo čim bolje, in kako prijateljsko spodbujajo drug drugega.

Po delavnicah so nas pogostili s sladoledom, ki nam je v tako prijetnem sončnem dnevu zelo prijal.

Verjamemo, da so te dogodivščine učencem ostale v nepozabnem spominu

in da si bodo ta kraj želeli še večkrat obiskati. In nikoli se ne ve ... Mogoče se je pri kom prebudila plezalna žilica.

*Celo leto smo se vsi trudili,
da smo se čim več naučili
in lepe ocene pridobili,
zato smo si ta zaključni
izlet še kako prislužili.*

Žiga Jazbec: Zelo zanimivo je bilo, ko smo se spuščali po »zajli« in plezali na »gajbice«.

Nika Petrovič: Najbolj mi je bilo všeč plezanje po plezalni steni in po »gajbica«.

Maruša Ocvirk: Všeč sta mi bila plezanje po plezalni steni in poligon, kjer smo preizkusili svoje ravnotežje. Vesela sem, da smo se lahko igrali tudi s psičko Luno.

Nastja Plahuta: Najbolj mi je v spominu ostala delavnica, ko sem plezala po »gajbica« in se spustila po »zajli«.

Lucija Mlinarič: Imela sem se zelo lepo, ker sem plezala po plezalni steni, na »gajbice«, premagovala poligon in poslušala različne zanimivosti o alpinizmu.

Hanna-Mia Šmerc: Najboljše mi je bilo takrat, ko smo se spustili po vrvi čez potok in ko smo plezali po plezalni steni. Super je bilo tudi, da smo se lahko peljali v prikolici.

Tanja Zajtl: Najbolj mi je bilo vseč, ko smo polagali »gajbice« drugo na drugo in ko smo se preizkusili v plezanju po plezalni steni.

Anej Jecl: Vse mi je bilo zelo zanimivo. Najbolj poligon in plezalna stena.

Pia Bezgovšek: Super je bilo, ko smo se spuščali po vrvi čez potok. Prvič sem plezala po plezalni steni in bilo mi je zelo všeč.

Nik Zupanc: Najboljši mi je bil spust po »zajli«. Všeč mi je bilo tudi, ko smo hodili po sodu čez potok. Vesel sem, da sem spoznal tudi dva nova prijatelja, Blažko in Aljaža.

Neja Marot: Vse mi je bilo zelo všeč. Ko smo se spuščali po vrvi, sem padla v potok. To je bilo zelo zabavno.

Leja Povalej: Razdeljeni smo bili v skupine in smo tako opravljali različne naloge. Najbolj zanimivo mi je bilo, ko smo morali loviti ravnotežje na »gajbicah«.

Anja Plahuta: Zelo smo se zabavali. Najboljše mi je bilo, ko smo se po trije preizkusili v hoji s smučmi.

Amadej Kolarec: Imeli smo se super. Preplezal sem kar deset »gajbic«.

Rebeka Mlinarič: Zelo smo se zabavali. Prvič sem videla plezalno steno na podstrešju in tudi prvič plezala. Veliko sem slišala o alpinizmu in se preizkusila na poligonu.

Kolektiv PŠ Šentrupert

VALETA

Zadnja pika osnovnošolskega izobraževanja

Težko si je zamisliti konec šolskega leta v devetem razredu, ki ne bi pod svojim okriljem ponudil valete. Zato so se tudi letos učiteljice in učenci potrudili ter poskrbeli za prisrčno slovo od šolskih klopi. V šolskem časopisu objavljamo delček programa – zaključni govor.

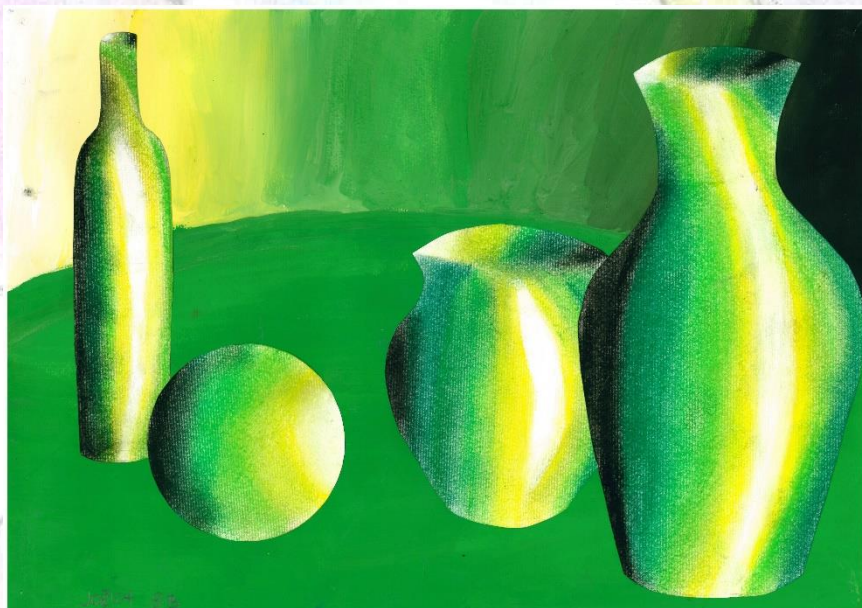
Drage sošolke in sošolci, spoštovani učitelji, starši in ostali gostje!

Gandhi je nekoč dejal: »Bodi ti sprememba, ki si jo želiš videti v svetu.«

Devet let nazaj se je naš svet začel korenito spreminjati. Prvi šolski dan je bil začetek nečesa novega. Šola je bila za nas velika in strašljiva. Spomnim se, kako zelo me je bilo strah, ampak sem se vseeno neznansko veselila, da bom končno vstopila v šolo. Bili smo si tujci, vendar smo vseeno komaj čakali, da bomo spoznali nove prijatelje in novo okolje.

Z leti so se spletala nova prijateljstva. Znanje se je poglobljalo, vendar smo še vedno nekoliko s

strahospoštovanjem gledali najstarejše učence v šoli. Kako odrasli so, kako zreli. Vedno me je zanimalo, kako je biti najstarejši v šoli. Počasi, s pomočjo mnogih preizkušenj, a tudi mnogih dogodivščin, potegavščin in šal smo tudi mi prišli

do devetega razreda. Zdaj smo ugotovili, da tudi, če si v devetem razredu, še ne pomeni, da si odrasel. Vsekakor pa pomeni, da si zrelejši. Ter bogatejši za celo goro spominov, ki jih prav radi obujemo in nas bodo spremljali na prihodnjih poteh. Osnovna šola pa bo postala in ostala varen pristan naših spominov.

Ob koncu bi se rada prav posebej zahvalila vsem učiteljem, da ste nas prenašali vsa ta leta in ohranili živce. Verjamem, da smo bili naporni, ampak upam, da smo tudi mi vam kaj prinesli. In nenazadnje bi se iz srca zahvalila staršem, ki ste nas vodili po zaviti poti osnovne šole in ste bili vedno varno zavetje, tudi ko v šoli ni šlo najbolje.

Oboji ste nas oblikovali v ljudi, ki smo za svet okoli sebe pripravljene spremeniti najprej sebe. In tako spremeniti svet na bolje. Zato generacija 2003 odhaja v svet, vsak od nas po svoji poti in na svoj način. Danes je zadnjič, ko smo še sošolci, zato se bomo potrudili, da bo ta dan ostal v spominu vsakemu od nas, preden se še poslednjič objamemo in si zaželim vse dobro. Slovo bo grenko-sladko, saj vem, da je danes konec dolgega in lepega obdobja, a vendar je ta konec tudi nov začetek. Začetek novega poglavja v knjigi življenja, ki jo bomo začeli pisati z več samostojnosti in ogromno kreativnosti. In kadar nam bo težko, lahko vedno prelistamo nazaj in se spomnimo morda najlepšega, kar zaznamuje osnovno šolo – svojega otroštva!

Neža Kovač

Risbe: Ana Šmerc, Jožica Terbovc in Nika Zupanc

NARAVOSLOVNI TABOR

Teden v znamenju razburljivih dogodivščin

Že kar nekaj časa smo nestrpno pričakovali tabor v osmem razredu. In smo ga le dočakali. Novica o poletnem taboru v Kranjski Gori nas je pozitivno presenetila, saj je bil ponavadi v poznojesenskem obdobju. Razveselili smo se je, saj imamo raje toplejše dni. Spremljali sta nas učiteljici Darja Polšak in Majda Podbevšek.

Ponedeljek, 11. junij

Naše potovanje se je začelo zjutraj pred PŠ Debro, kjer smo se zbrali, nato smo se odpeljali do Kranjske Gore. Pred našim petdnevnim domom nas je pričakal skrbnik. Dal nam je navodila za namestitve v centru šolskih in obšolskih dejavnosti. Ena od tamkajšnjih učiteljic nam je povedala tudi nekaj o pravilih, ki smo se jih morali držati. Počasi smo se namestili v sobah. Ni nam bilo najbolj pogodu, da sta nas po sobah razporedili učiteljici, ampak na koncu se je vse

Torek, 12. junij

Zjutraj smo se zbudili ob sedmih in se pripravili na aktivnosti, ki so sledile. Imeli smo krajše razgibavanje, potem smo odšli na zajtrk. Aktivnost popoldneva je predstavljal pohod v Zelence. V tem naravnem rezervatu nam je učiteljica veliko povedala o posebnih vrstah rastlin in lastnih izkušnjah. S tega izleta smo se vrnili utrujeni, saj je bila pot kar dolga. Kosilo je bilo odlično, saj smo bili sestradani. Popoldne smo se preizkusili v streljanju z lokom. Ampak ujel nas je dež in nam malo zmešal štrene. Bili smo zelo mokri. Po večerji je sledil logični kviz. Šlo nam je kar dobro.

izteklo dobro. Odšli smo na kosilo. Po njem smo imeli uro prostega časa. Nato so sledile popoldanske dejavnosti. Odšli smo na krajši pohod, kjer so nam povedali nekaj o preživetju v naravi. Naučili so nas tudi, kako zanetiti ogenj brez netiva. Po pohodu smo imeli aktivni prosti čas in večerjo, sledil je spoznavni večer. Morali smo oditi v sobe in se pripraviti na spanje. Vzeli so nam telefone.

Sreda, 13. junij

Po prebujanju smo se oblekli in pripravili na zajtrk. Odšli smo veslat na jezero Jasna. Ta aktivnost nam je bila zelo všeč. Učiteljici smo povzročali nevšečnosti, saj smo se škropili s pomočjo vesel. Potem smo odšli s kolesom v Planico. Pot se nam je zdela dokaj težavna, saj je

Četrtek, 14. junij

Zjutraj smo imeli orientacijski tek. Vsi smo se bali, da se bomo izgubili v gozdu. Ampak je bilo vse skupaj tako narejeno, da ni bilo te možnosti. Na koncu tega teka smo imeli nekaj prostega časa, potem je sledilo kosilo. Po njem smo imeli predavanje o drogah, sledil je družabni večer. Na tem večeru je vsaka soba pripravila svojo predstavitevno točko. Tako smo bolje spoznali učence iz Trbovelj. Ta del tabora nam ni bil najbolj všeč, saj vedno pride do nesoglasij, zato se ljudje sprejo. Zato bi to raje zamenjali ali izpustili. Zabavali pa smo se ob gledanju ostalih točk. Najprej so nas nasmejali naši sostanovalci iz Trbovelj s skečem, ki je govoril o dogajanju na taboru. Videlo se je, da so se zelo potrudili. Mi pa smo raje peli in plesali. Imeli smo tudi križanko, nekatera dekleta so si izmislila tudi pesmico. Počasi se je končal tudi ta večer in morali smo oditi v svoje sobe. Počasi smo začeli tudi pospravljati obleke v kovčke in potovalke.

Petek, 15. junij

Spet smo imeli zajtrk, nato smo dokončno spakirali kovčke in jih odnesli v večnamenski prostor. Imeli smo še zadnjo aktivnost šole v naravi – raziskovanje v biologiji. Najprej nam je učiteljica nekaj povedala o raziskovanju. Odšli smo tudi na teren. Ker smo ves teden pridno pospravljali, so učitelji pred kosilom razglasili zmagovalno sobo. V njej so bile učenke iz Trbovelj. Dobile so tudi manjšo nagrado. Laščani pa se lahko »pohvalimo« z najbolj neurejeno sobo. Zmagovalci tega dela so morali pripraviti in

bila vmes dokaj velika klančina. Tudi na ta dan smo bili do dobra izmučeni. Po kosilu smo odšli v mesto, kjer smo lahko odšli po nakupih. Po večerji je sledilo predavanje o označenih in neoznačenih poteh.

pospraviti vse mize pri kosilu. Po kosilu nas je avtobus pričakal pred vrati in počasi smo odšli proti Laškemu. Za nekatere je bilo slovo težje kot za druge, saj so se zelo povezali s sostanovalci iz drugega kraja. In tako se je končalo naše gostovanje na Gorenjskem.

Na taboru smo se imeli prav lepo in uživali smo v naravi, ki nam jo je ponuja Gorenjska. Učitelji so bili prijazni in so nas dobro vodili skozi teden. Veseli smo, da som se lahko udeležili tega tabora.

Lara Pavčnik in Maruša Maček

Foto: Darja Polšak

NARAVOSLOVNI TABOR

V objemu neokrnjene narave

Foto: Darja Polšak

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Morske vragolije šestošolcev

Ponedeljek, 4. junija

Zjutraj smo se odpravili v Ankaran. Ko smo prišli, so nam učitelji dali ključe od sob. Namestili smo se in preoblekli. Potem smo šli na kosilo. Vsi so bili prijazni, poleg tega tudi dobro kuhajo. Po kosilu smo šli počivat. Potem smo se približno ob treh dobili pri hiški. Jaz sem se šla učiti ob morju. Ko smo pregledali liste, ki smo jih reševali, smo naredili plakate z imeni sob. Potem smo se preoblekli v kopalke in odšli na malico. Odšli smo plavat. Zelo smo se zabavali. Po večerji smo šli h gasilskemu domu. Ko smo se vrnili, smo imeli telovadbo, nato smo odšli spat. **Karin Vodišek**

Torek, 5. junija

Zjutraj smo se zbudili in odšli na jutranji tek ter nato na zajtrk. Potem na srečo nismo imeli pouka, vendar tudi nismo odšli plavat. Odšli smo v Piran. Ko smo se vrnili, smo morali začeti pesniti. Napisati smo morali pesem. Nato smo do večera imeli športne igre. **Svit Nemec**

Sreda, 6. junija

Zjutraj sem vstal, se oblekel in si umil zobe. Šli smo na jutranjo telovadbo. Nato je sledil zajtrk, zatem smo se nekateri učili. Nabirali smo morske živali in se učili orientirati v naravi. Nato smo šli na plavanje. Po plavanju smo šli na kosilo in nato na popoldanski počitek. Po počitku so si ogledali živali, ki smo jih nalovili, in reševali učne liste. Potem smo šli spet plavat. Nato smo šli na večerjo, potem smo do konca rešili učne liste. Ko smo končali, smo imeli športne igre. **Ambrož Rezec**

Četrtek, 7. junija

Zjutraj smo se zbudili in odšli na telovadbo. Nato je sledil zajtrk. Po njem smo imeli pouk, nato smo odšli plavat. Sledila sta kosilo in odmor. Po odmoru smo šli še enkrat plavat, ampak tokrat kasneje kot ponavadi, ker je deževalo. Učitelji so organizirali tudi tekmovanje za srebrnega delfina. **Ana Grbić**

Petek, 8. junija

Zjutraj smo se zbudili in začeli pakirati kovčke. Nato smo odšli na zajtrk. Pri zajtrku so nam povedali, da ta dan ne bo plavanja, ker je slabo vreme. Znosili smo kovčke iz sob, nato so nam podelili nagrade. Odšli smo na kosilo. Potem smo se odpravili na avtobus. Vožnja do Laškega je hitro minila. Ob vrnitvi so nas pričakali starši. Bili smo zelo veseli. **Jure Maček**

Foto: Andrej Gobec

POLETNA ŠOLA V NARAVI

Učenje v naravi

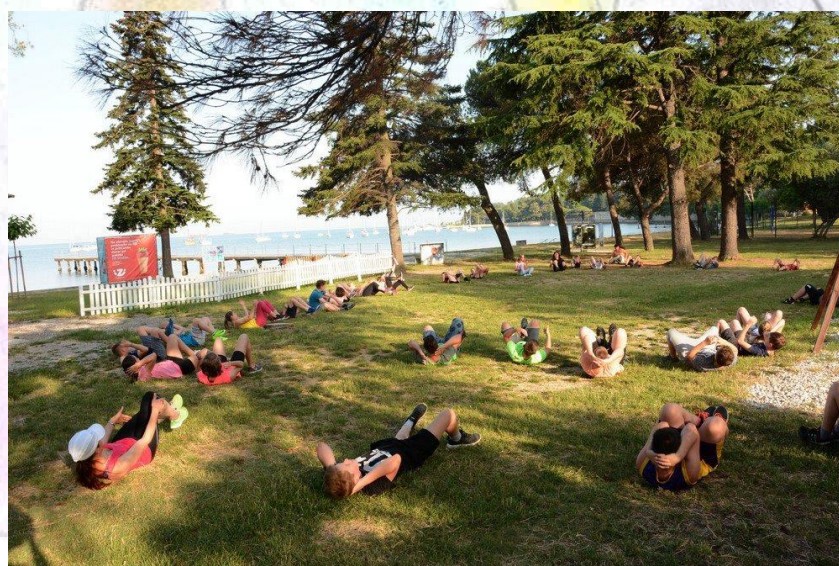

Foto: Andrej Gobec

ONIS

Plavanje

V torek, 13. februarja, smo se peš odpravili proti Thermani Laško.

Čeprav je bilo hladno, nas je grela misel na uživanje, ki bo sledilo. Po prihodu na bazen smo imeli malo proste igre, v kateri smo nadvse uživali. Sledilo je preverjanje znanja plavanja učencev in nekaj vaj za izboljšanje tehnike. Priredili smo tekmovanje in dobili zmagovalca, ki

se je pomeril tudi z učiteljico. Po naporni tekmi smo imeli krajši počitek, da bi si nabrali moči za spuščanje po toboganu. Na koncu smo se sproščali v mehurčkih in uspešno zaključili tudi ta športni dan.

*Marija Čibej, Valentina Gartner
in Patricija Jazbec*

Plavanje je premikanje v vodi – v bazenih, rekah, morjih ... Plavajo ljudje in živali (sesalci). Namenjeno je rekreaciji, reševanju, tekmovanju ...

TURISTIČNI KROŽEK

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju Turizmu pomaga lastna glava

Letošnja tema tekmovanja je bila Turizem in kultura, mi smo se odločili za turistični produkt Laška KulTura. S tem smo namenili poudarek turi za mlade, ki je »kul« in kulturno obarvana.

Pripravili smo pot po Laškem in okolici, kjer mladi turisti spoznajo Primoža Trubarja, Dragotina Šaupera, Mihaela Tiffernusa, Antona Aškerca, pomembne stavbe, Črni most, zdravilišče, vono kolo za proizvodnjo elektrike, Most želja in Žegnan studenec. Med potjo čakajo udeležence uganke, igre in tekmovanja: plezanje ob vodstvu Plezalnega kluba Rimske Toplice, izdelava splavov in tekmovanje z njimi. Zaključek je na kmetiji Vesenjaki z igrami, s petjem in plesom, z jezenjem in s pogostitvijo.

Za dragocene podatke se zahvaljujemo Turističnemu društvu Laško, Stiku in Zdravilišču Laško, za materialno pomoč pa družbi Fragmat Tim, d. o. o., Laško in Pivovarni Laško Union.

Veseli smo, da se bodo na našo pot podali člani turističnega krožka OŠ Miška Kranjca Velika Polana z mentoricama in ravnateljico, saj z njimi sodelujemo že tri leta.

Sodelovali smo Miha Dornik, Alina Brižič, Tjaša Gorišek, Nadja Janež, Dejan Kolšek, Maruša Maček, Blaž Novak, Lara Pavčnik, Lana Hrastelj, Ema Lapornik, Hana Obrez in Lara Zupanc ter mentorice Anita Drnovšek, Mojca Povše in Slavica Šmerc.

Za sodelovanje pri izvedbi programa se zahvaljujemo tudi Plezalnemu klubu Rimske Toplice in gospe Justini Pavčnik.

Slavica Šmerc

RAZISKOVALNO DELO

52. državno srečanje mladih raziskovalcev Slovenije

V ponedeljek, 15. maja, so se učenke devetega razreda udeležile državnega srečanja mladih raziskovalcev, ki ga v Murski Soboti organizira Zveza za tehnično kulturo Slovenije (ZOTKS). Med šestimi najboljšimi v državi sta se srečanja udeležili učenki Gaja Ahtik in Tina Užmah.

Raziskovalno delo Preučevanje lastnosti cikličnega terpena in študij njegove vsebnosti v vzorcih, pripravljenih z maceracijo sta opravili pod mentorstvom raziskovalnega sodelavca Marka Jerana in dr. Urbana Novaka (oba s Kemijskega inštituta Ljubljana) ter učiteljice kemije, biologije in naravoslovja Milene Žohar iz OŠ Primoža Trubarja Laško. Osvojili sta zlato priznanje in pokal zlata Zotkina sovica. Med dvanajst najboljših v državi se je na področju športa uvrstila tudi Urša Erjavec. Pod mentorskim vodstvom Marka Jerana, učiteljice Milene Žohar in diplomiranega trenerja z licenco Manója Dávda Lótha iz Drsalnega kljuba Celje je pripravila raziskovalno delo z naslovom Vloga hitrostnega drsanja pri kreiranju šolskega uspeha v izbranih državah Evrope. Osvojila je zlato priznanje in pokal zlata Zotkina sovica. Zlate nagrajenske so bile z mentorji vabljeni na posebno podelitveno slovesnost v Gallusovo dvorano Cankarjevega doma v Ljubljani. Učenki Maruša Sajovic in Neža Vičič sta raziskovalno delo Preučevanje sladkorja kot komponente v prehrani mladostnikov pripravili pod mentorstvom Marka Jerana in Milene Žohar ter dijakinje raziskovalke Anite Blatnik z II. gimnazije Maribor. Dosegli sta bronasto priznanje ZOTKS. Učenki sta svoje delo predstavili tudi pred kamero televizije VTV.

Marko Jeran

PLES

Plesalke Šolskega plesnega festivala

25. aprila je bilo v OŠ Hruševci v Šentjurju regijsko tekmovanje Šolskega plesnega festivala. Udeležile so se ga tudi naše učenke in dosegle odlična mesta.

Sara Bačič se je 6. junija udeležila še državnega tekmovanja v Žalcu. Naše učenke so v kategoriji ekipno letos dosegle najvišje rezultate do zdaj.

Drugo triletje je ekipno doseglo šesto mesto in tretje triletje tretje mesto. Čestitamo vsem plesalkam.

Daniela Čalušič, Majda Marguč

ONIS

Igraj se z mano

V četrtek, 17. maja, smo učenci in učiteljice NIS uradno odprli razstavo Igraj se z mano in obenem obeležili veseli dan prostovoljstva.

V ta namen smo pripravili kratek kulturni program v Hiši generacij Laško. Predstavili smo se z dramsko igro Žoga za vse in povabljenim popestrili ogled z igranjem na glasbila in s petjem. Za zaključek smo k plesu in petju povabili tudi goste. Po predstavi smo bili deležni povabila na prigrizke in pijačo. Sledilo je veliko smeha in

klepetanja. Ponovno smo dokazali, da dobra volja in prostovoljstvo družita različne generacije ljudi. Hiša generacij je dobro služila svojemu namenu. Iz svojih izkušenj lahko potrdimo citat Malega princa: »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.«

Marija Čibej, Valentina Gartner in Patricija Jazbec

KNJIŽNICA DEBRO

Pravljčna ura malo drugače

Zadnja pravljčna ura v sklopu projekta Tudi iz pravljic se veliko naučimo je bila nekaj posebnega, saj smo se v sredo, 23. maja, v prijetno toplem vremenu zbrali na terasi debrskega vrtca. Na vrsti je bila pravljčica Umazanka Liza.

Tema tokratnega srečanja je bila skrb za osebno higieno in urejenost bivalnih prostorov, zato so otroci najprej reševali uganke na to temo. Z malo moje pomoči so bile tri uganke hitro rešene in sledilo je poslušanje pravljčice o ne najbolj redoljubni deklici Lizi, ki se ni marala česati, umivati in je imela svojo sobo zelo razmetano. Starša sta jo na to opozarjala, a opozorila niso zalegla, dokler ni neke noči imela čudnih sanj: v njenih laseh je gnezdil ptič, iz ušes so ji rasle gobe ... Te sanje so deklico Lizo tako prestrašile, da je vzljubila kopanje, česanje in pospravljanje. Po poslušanju so otroci ob

ilustracijah pripovedovali o tem, kakšna deklica je bila Liza in kaj se ji je zgodilo. Sledil je pogovor o tem, kako skrbijo za svojo urejenost, ali pospravljajo svoje sobe ... Ob koncu sem prebrala še pesmico Otona Župančiča Ciciban Cicifuj.

Tako se je izteklo naše zadnje srečanje v tem šolskem letu, ko smo kljub mravljicam na blazinah, brnenju kosilnice in ropotanju vlaka preživeli prijetno urico na prostem. Zaželeli smo si lepe počitnice in si obljubili, da se ponovno vidimo v septembru, in sicer z bodočimi prvošolci v debrski šoli, z ostalimi pa ob pravljčnih urah v vrtcu.

Lidija Toplišek

Knjiga je zbirka popisanih, porisanih ali potiskanih listov iz papirja, pergamenta ali drugega materiala, na eni strani zvezanih skupaj in ovitih v platnice.

KNJIŽNI PREDLOG

Avtobus ob treh

Knjigo je napisala Nataša Konc Lorenzutti slovenska igralka, pisateljica in pesnica, ki se je rodila 20. junija 1970 v Kranju. Uveljavlja se predvsem kot mladinska pisateljica, piše pa tudi za odrasle.

Zgodba se skoraj v celoti dogaja na podeželju med poletnimi počitnicami. Glavni osebi v zgodbi sta Uroš in Tine, v njej prav tako nastopajo mama, oče, brat Nace, sestra Nika, Peter Šorli, Ivana Bucik drugi liki.

Tine je bil 14-letni podeželski deček. Zgovoren, delaven in večino časa brez družbe, dokler ni spoznal Uroša, ki je prišel iz Ljubljane. Menim, da ju je ravno ta različnost povezala. Uroš je bil Tinetov prijatelj. Sicer je bil prijazen, vendar se mi je zdel na trenutke preobčutljiv. Barbara Lavrenčič, Tinetova mama, je bila zaposlena v šoli. Bila je strpna in mislim, da je zelo dobro obvladovala situacijo, ki se je pripetila njeni družini. Andrej Lavrenčič, Tinetov oče, je kasneje zbolel zaradi raka in prepričana sem, da je hitreje okrevanje posebej zaradi ljubezni, ki jo je družina gojila do njega. Tinetov brat Nace in sestra Nika sta bila še posebej povezana, ne glede na to, da se je Nace zaradi študija vsak teden odpravil v Ljubljano. Peter Šorli in Ivana Bucik sta bila Tinetova sošolca. Tine je na vsak način želel pridobiti Ivano, vendar ga je Peter pri tem oviral. Vsi Tinetovi podvigi, ki so bili namenjeni osvajanju Ivane, so se mi zdeli zelo izvorni in prepričljivi.

Tine je bil prepričan, da mu manjka primerna družba. Na vsak način se je hotel spoprijateljiti s Petrom Šorlijem, vendar se to ni zgodilo. Mama se je po pomoti dogovorila za druženje s Petrom Šinigojem. Tu se je Tinetovo upanje o prijateljstvu s Šorlijem končalo. Na srečo je mama domov povabila prijateljico s sinom Urošem, Tinetovim vrstnikom. Odločili so se, da ga bodo povabili na počitnice. Menim, da je bila to odlična ideja, saj bi bile počitnice brez Uroša preveč puste. Tako je Tine končno dobil prijatelja. Najprej o njem ni imel dobrega mnenja, saj je Uroš živel v razkošni Ljubljani, podeželje pa je bilo zanj nekaj čisto novega. Kmalu sta se ujela in postala dobra prijatelja. Skupaj sta skrbela za živino, se potikala za dekleti in večkrat zahajala k Soči, kjer sta se hladila. Čeprav sta se zelo zabavala, bi Uroš skoraj odšel domov. Zelo ga je šokirala smrt koze Betke, ki je umrla zaradi prenajedanja kruha, ki sta ga fanta pustila na travniku. Kljub slabi vesti ga je Tine uspel prepričati, naj ostane. Tu se mi je Uroševa občutljivost zdela pretirana, vendar ga po eni strani razumem, saj doma niso imeli živine in to zanj ni bilo običajno.

Vsak dan sta načrtovala nove dogodivščine z zelo zanimivo vsebino. Nekega dne sta se s Tinetovim očetom podala do jame v upanju, da bosta lahko odkrivala predmete, ki so tam ostali še od vojne. To se mi je zdelo kar pogumno, saj se sama kar tako ne bi podala za vojnimi ostanki, ki so bili skriti v jami. Pri vходу vanjo ju je presenetil gospod in jima pojasnil, da v jami snemajo film. Ker je bil Tine dober govorec, je prisotne prepričal, da so ju spustili skozi jamo, kjer ju je na drugi strani čakal oče.

Ko so odhajali domov, Tine očesa ni mogel odvrniti od očeta, saj se je vedel zelo nenavadno in slabotno. Ponoči ga je mama peljala na urgenco, zato je bil Tine zadolžen za vsa opravila. Oče je ostal v bolnici, vendar rok pri hiši ni primanjkovalo, saj je domov kmalu prišel Nace. Na žalost se je zatem vse obrnilo. Analiza je očetu odkrila raka. To je Uroša skoraj bolj pretreslo kot Tine, saj je tudi njegov oče umrl zaradi raka, ko je bil še majhen. Zdaj pa je moral prenašati očima Miloša, ki naj bi se kmalu poročil z njegovi mamo. Če pogledam s tega stališča, ugotavljam, da je za Urošem slabo otroštvo, in ne morem si predstavljati, da se bi meni zgodilo isto. Da bi odvrnili žalostne misli, si je Tine zaželel mucka. Mama je bila najprej proti, nato je le popustila. Tine je mucka dobil od simpatije Ivane Bucik. To je bil tudi način, da se ji približa, ne glede na to, da mu je bil Peter Šorli stalno v napoto. Ta podvig se mi je zdel neznansko izviren in je Tinetu pri Ivani zagotovo prinesel dodatne točke. Počitnice so kmalu minile in napočil je čas, ko se je Uroš moral posloviti. Operacija očeta je uspela in zdravje se mu je izboljšalo. Tine se je vključil v dramski krožek in si redno dopisoval z Urošem. Prav tako menim, da je bila vključitev v dramski krožek odlična ideja, saj je Tine vedno znal z besedami in prav tako upal, da bo nekega dne postal pisatelj.

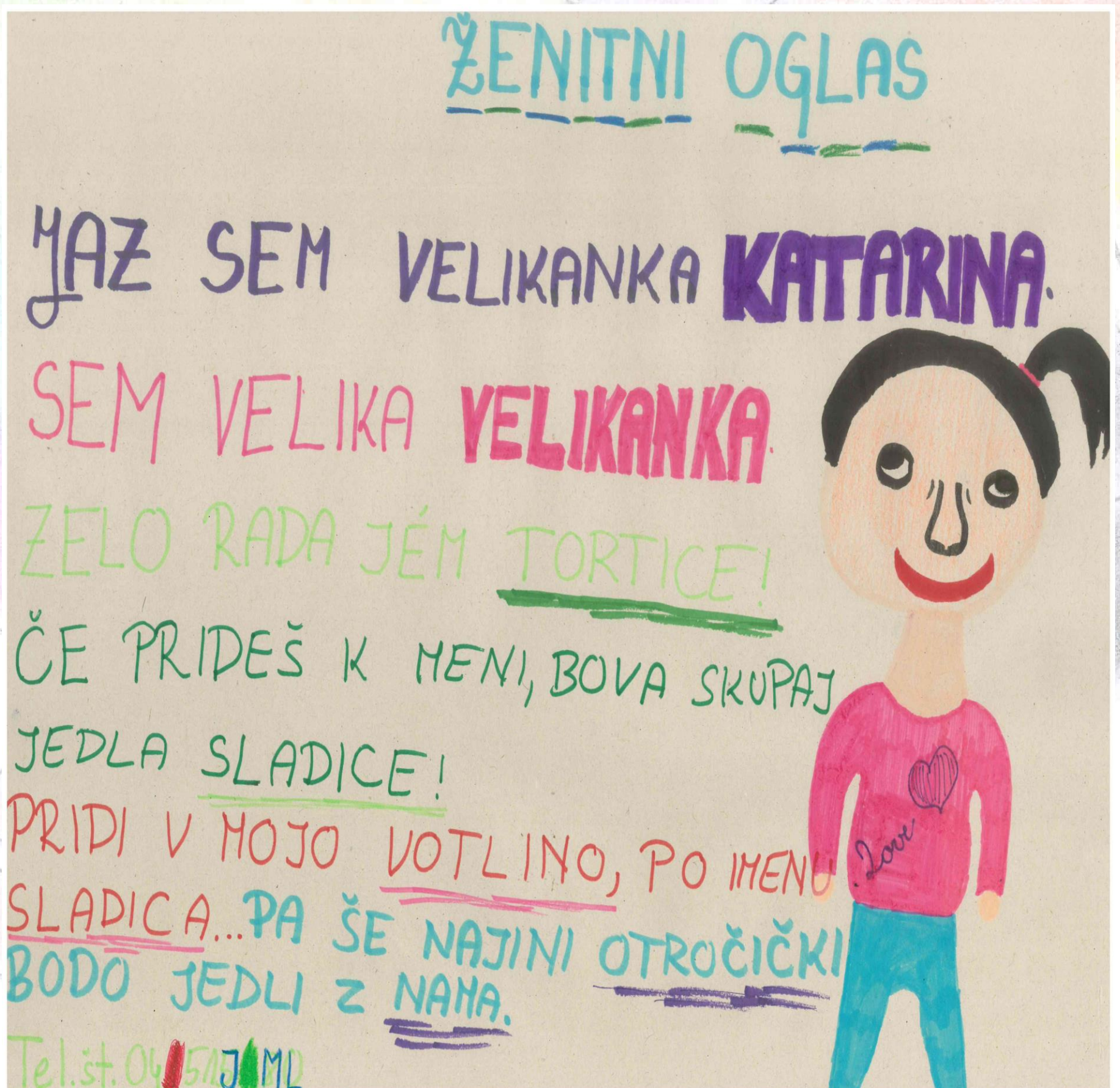
Hana Obrez

Pravljica o velikanu, ki se javi na ženitni oglas

Nekega dne je šel velikan Borut v park. Na poti je videl oglas na ograji pred parkom. Na njem je pisalo: »Jaz sem velikanka Katarina. Sem velika velikanka. Zelo rada jem tortice! Če prideš k meni, bova skupaj jedla sladice! Pridi v mojo votlino po imenu Sladica Pa še najini otročički bodo jedli z nama. Tel. št. 04R51JZML.«

In res se je velikan Borut čez teden dni oglasil k velikanki Katarini. Že prvi dan sta skupaj jedla sladice. Pogovarjala sta se, ali bi imela družino. Odločila sta se, da bosta imela sedem majhnih velikančkov, to pa zato, ker je to pravljичno število. In res, imela sta sedem prikupnih majhnih velikančkov. Ime jim je bilo Linko, Ferdi, Poldi, Veseljko, Nerodko, Milko in Ferdica. V družini malčkov je bila tudi deklica Ferdica. Skupaj so se igrali, smejali in še smejali. Najbolj prikupen je bil Nerodko, ker je bil tako neroden, da je bil hkrati tudi prikupen. Seveda so jedli tudi sladice, vsak je dobil kos torte in velikančkov sok. Živeli so lepo življenje. Ko so bili velikančki stari 24 let, so se odselili k svojim parom. Pare so dobili na isti način kot njihova starša.

Katarina Maček

Pravljica o velikanu, ki najde ženitni oglas

Oglas o velikanki so razstavili po vsem mestu. Velikan, po imenu Gašper je v trgovini preizkušal parfume in naenkrat je na oglasni deski zagledal nek papirček in na njem luštno velikanko. Ni se mogel upreti, da ne bi pogledal. Prišel je do table in začel brati. Na roko si je zapisal telefonsko številko in odhitel domov. Iskal je svoj telefon, a ga ni našel. Začel se je pritoževati, kako kruto in nepravilno je življenje. Ko komaj najdeš pravo ljubezen, pa ti telefon govori, da je ne smeš poklicati.

A takšno je pač bilo njegovo življenje ... Vse se mu je obračalo na glavo. Skrnil se je pod odejo in začel točiti solze, velike za cel avto. Ko jih je potočil toliko, da mu jih je zmanjkalo, se je pod vzglavnikom nekaj zaiskrilo. To je bil vendar njegov čini-mini moker telefon. Obrisal ga je in natipkal številke telefonske, potem ni upal pritisniti tipke KLIČI. Zbiral je pogum in čez nekaj časa je zatisnil oči ter poklical. Ko se je oglasila, sta se dogovorila za zmenek v restavraciji Mali velikan. Tam sta se prvič videla v živo. Tudi poljubček sta si dala. Po videzu si drug drugemu nista bila »nekaj za dol past«. A vedela sta, da v ljubezni ni pomemben zunanji videz, ampak odnos.

Anja Jager

EVROPSKA VAS

Projekt s svojo prisotnostjo počastil tudi Borut Pahor

V torek, 8. maja, sva se z učiteljicami Lidijo Jakopič, Tatjano Kantardžić in Lidijo Podmenik odpravile v Celje na Krekov trg na prireditev Evropska vas.

Tja nas je peljal prijazen hišnik Frenk s šolskim kombijem. Ko smo okoli pol devete zjutraj prispeli na prizorišče, smo vse stvari zložili iz kombija in uredili stojnico. Letos smo predstavljali Poljsko. Na stojnici sta prevladovali rdeča in bela barva, ki sestavljata njihovo zastavo. Barvita stojnica je privabljala obiskovalce k ogledu ves dan. Na stojnici smo imeli izdelke, ki so jih naredili mlajši učenci v podaljšanem bivanju, in tradicionalne poljske dobrote, ki so jih spekle naše učiteljice. Imeli smo tudi nekaj težav z vremenom, bilo je namreč zelo vetrovno, kar nam je povzročalo veliko preglavic, saj smo izdelke lovili po trgu.

Obiskovalcem smo delili zastavice, ki so jih izdelali učenci naše šole. Učiteljice so si privoščile kavico v bližnjem Hotelu Evropa, midve pa sadno kupo. Evropske vasi si niso ogledali samo starejši ljudje, ampak so nas prišli pogledat tudi učenci bližnjih osnovnih in srednjih šol iz Celja. Vsako stojnico je predstavljala

skupinica učencev na odru, ki je stal poleg nas. Nekateri so peli, drugi plesali, igrali, deklamirali ..., zato smo se zelo zabavali med poslušanjem glasbe. Našo stojnico so predstavljale mažoretke pod vodstvom Majde Marguč. Obiskal nas je tudi predsednik Borut Pahor in si ogledal stojnice ter nastope skupin. Proti koncu prireditve je bilo že manj ljudi, kasneje pa smo tudi mi pospravili stojnico in okolico ter se odpeljali nazaj v Laško. Pod šolo smo iz kombija zložili vse stvari, jih pospravili in se odpravili domov.

*Tjaša Gorišek in Nadja Janež
Foto: Arhiv Tatjane Kantardžić*

Vseslovenski projekt Evropska vas je po številu sodelujočih največji projekt v Sloveniji, saj poteka v devetih regijah, v vsaki regiji pa sodeluje več kot dvajset osnovnih šol.

ČEBELARJI

Panjske končnice

V petek, 11. maja, je bilo v avli PŠ Debro odprtje razstave panjskih končnic, ki so jih poslikali učenci Čebelarskega krožka Laško in 5.a-razreda PŠ Debro v natečaju Polepšajmo čebelam domovanje in spoznajmo čebelarje.

Kulturni program ob odprtju so si ogledali učenci razredne stopnje in vabljeni gostje Čebelarskega društva Laško. Predsednik Čebelarskega društva Laško Franc Šolar je navzoče seznanil s pomenom čebelarjenja in spodbujanja mladih, da ohranijo to zanimivo in zelo pomembno dejavnost. Na ogled je bilo postavljenih tudi nekaj pripomočkov, ki jih čebelarji uporabljajo pri svojem delu. Mentorica Irena Plevnik sem predstavila natečaj in panjske končnice, ki so del naše bogate kulturne dediščine.

Vsi, ki so sodelovali, se veselijo, da bodo panjske končnice našle svoj dom in služile svojemu namenu.

Med
Čebele med naredijo,
nam z veseljem ga podarijo.

Mi jemo ga vsak dan,
Zdravje krepijo,
odganjamo boleznim stran.

Ijaša Leme,
5.a, PŠ Debro

Irena Plevnik

UGANKA

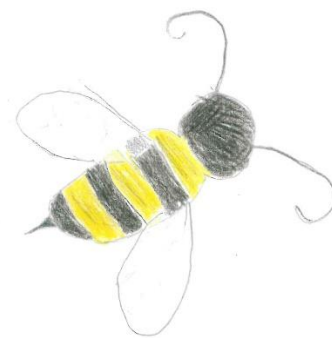
Postate pridno delavko?
V čebelnjaku živi in cvetove opravi.

NEIL KALITNA, 5.a, PŠ DEBRO

Čebele

Čebele od rože do rože letijo in jih opravijo
Čebelarji jih imajo radi,
še posebej poleti in spomladi,
Z medom, ki ga naredijo,
mnoge ljudi razveselijo,
Zavedati se moramo vsi,
da brez njih življenja ni.

Nik Vračko,
5.a, PŠ Debro

ANGLEŠKI KLUB

Pestro jezikovno dogajanje

4. oktobra 2017 smo imele sodelujoče pri interesni dejavnosti English club glasbeni večer. Z učenkami smo vnaprej sestavile seznam moderne angleške glasbe, sama pa sem pripravila učni list z besedili pesmi in nalogami ob poslušanju. Letošnja tema so bile ženske/fantovske glasbene skupine. Pogovarjali smo se o načinu sestavljanja glasbenih skupin (razpisi, glasbena tekmovanja ...) in uspešnosti posameznikov iz teh glasbenih skupin, ki so nadaljevali samostojno glasbeno pot.

5. decembra 2017 je potekala angleška noč branja. Z učenkami smo se zbrale v šoli in brale izbrana poglavja iz knjige za tekmovanje iz angleščine Sherman Alexie: The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian. V razgovoru smo se poleg vsebine in orisa glavnih oseb dotaknile še pomembnih tem, kot so položaj Indijancev v ameriški družbi, revščina, alkoholizem in druge odvisnosti ... Z učenko, ki se je uvrstila na regijsko tekmovanje, sva delo s knjigo nato nadaljevali še individualno, v okviru dodatnega pouka.

13. februarja 2018 smo z učenkami, ki obiskujejo interesno dejavnost, po angleških receptih spekle pecivo za čajanko. Učenke so morale pri tem tudi pretvoriti angleške mere v slovenske ter slediti navodilom v angleščini. Ob zelenem čaju z mlekom smo si nato ogledale film v angleščini Shakespeare in love. Celotna čajanka je bila izvedena v duhu dneva dejavnosti na temo valentinovega, kjer smo tudi prebrale Shakespearjev sonet.

Tina Košak

MŠ LAŠKO

Poučen obisk

V tem šolskem letu nas je obiskal gospod Milan, ki je slep. Da lahko bere, uporablja brajico. Če želi kam priti, mora imeti spremstvo.

Milan se je kot otrok šolal v Ljubljani v šoli za slepe. Zdaj živi v Laškem, in sicer v Oleščah. Nima levega očesa, ampak protezo. Ima le odstotek vida. Očala uporablja, ker potem vidi vsaj ta en odstotek. Očala mu tudi ščitijo oči pred prašnimi delci. Slepri v roki držijo palico in z njo tipajo stvari okoli sebe, da se kam ne zaletijo. Milan se oblači sam, mu je pa všeč, če ima takrat koga ob sebi.

Zanimivo je, da se brije sam in da nima skoraj nobene praske. Milan že od rojstva vidi vedno slabše. Piše s strojem, ki se imenuje brajlov stroj. Z njim piše različna besedila. Ko nas je obiskal, je tudi s tem strojem napisal vsa naša imena. Brajica ni v obliki pravih črk. Da Milan ve, koliko je ura, uporablja posebno uro, kjer lahko tipa kazalce na njej.

Mineja Verk

